

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizenhetedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-23

Tizenhetedik szám

Az előző cikket az Ábrámra és Pálra vonatkozó próféciaik egy befejezetlen vizsgálatával zártuk, amelyek sorról sorra egy 430 éves időszakot eredményeznek, amely 30 évből, majd azt követően 400 évből áll. Feltételezem, hogy a teológia világában akadnak olyanok, akik a 30 évet a 400 évet követő időszaknak tekinthetik, ám amikor általánosan tárgyalják ezt a kérdést, a harminc évet rendszerint az időszak kezdetéhez rendelik. Vajon 400 év következik 30 után, vagy 30 év következik 400 után? Harminc év következik négyszáz előtt, mert sok tanú áll rendelkezésre egy harmincéves időszak megállapítására, amely egy második prófétai időszakkal kapcsolódik össze, és azt megelőzi.

József harmincéves volt, amikor a fáraó szolgálatába állt Mózes első könyve 41:46 szerint. Ekkor kezdődött a bőség hét esztendeje, amelyet az éhínség hét esztendeje követett. Józsefet, mint Krisztus előképét, harmincéves korától két 2520 napos időszak követte. Amikor Krisztus harmincéves volt, két 1260-as időszak következett, amelyek együtt 2520-at tesznek ki; ez pedig viszont kapcsolatban áll a két királyságra kimondott hét idővel.

Dávid harmincéves volt, amikor király lett, és negyven esztendeig uralkodott, amint azt a 2Sámuel 5:4 feljegyzi. Dávid Krisztust előképezi, és amikor Krisztus harmincéves volt, megkeresztelkedett, majd negyven napra a pusztába vitetett; ezt követően pedig, az Ő feltámadása után, amelyet az Ő keresztsége előképezett, negyven napon át még maradt, és személyesen tanította a tanítványokat. A keresztnél Jeruzsálem pusztulása irgalomból negyven esztendőre elhalasztatott, párhuzamban a pusztában való negyvenévi haldoklással, szövetségi történetük kezdetén.

Ezékiel harmincéves volt, amikor az Ezékiel 1:1 szerint prófétának hívatott el. Most nem szánok időt arra, hogy Ezékiel harmincadik éve utáni időszakkal foglalkozzam, hanem beillesztek egy rövid, MI által készített összefoglalót a megállapított tényekről arra nézve, hogy szolgálata mennyi ideig tartott. „Ezékiel próféciai az Ószövetség legpontosabban keltezettjei közé tartoznak: a könyv egészében 13 meghatározott dátum szerepel. Ezeket mind Jójákin fogságba hurcolásának évétől számítják (Kr. e. 597 mint 1. év), világos kronológiai keretet adva, amely mintegy 22 évet ölel fel.”

Jézus harmincéves volt, amikor megkeresztelkedett, és ezután egy hétre megerősítette a szövetséget sokakkal.

Az antikrisztust prófétikusan Krisztus mintája irányítja, és amiképpen Krisztus harminc éven át készült arra, hogy megkezdje mennyei főpapi szolgálatát, ugyanígy az antikrisztus számára meghatározott, harminc évig tartó prófétai felkészülési időszak az 508-ban bekövetkezett „mindennapi” eltávolításától 538-ig tartott. Amikor a pápaság felruházott hatalommal mint

hamis főpap, miként Krisztus is hatalommal kenetett fel keresztségekor, mert a pápai sötétség 1260 éve párhuzamban áll Krisztusnak a keresztségétől a keresztig tartó 1260 napnyi tiszta világosságával, ami összhangban áll a pápaság halálos sebével 1798-ban.

Azon korábbi kettős időszakok egyike sem, amelyek egy harmincéves időszakkal kezdődnek, nem előzi meg Ábrám első lépését az ő háromlépcsős szövetségi folyamatában. Ezért Ábrámé az elsőként említett, noha csak így lehetett az, miután azt Pál második bizonyágtétele megerősítette. Amikor Pál leírta e szavait, a 400 éves prófécia 430 éves prófeciává lett, amelyben az első 30 év különül az utolsó időszaktól.

A Krisztus jellemére alapozva állítom, amint Ő Alfa és Ómega gyanánt van bemutatva, hogy a száznegyvennégyezer szövetségi folyamatában, akik az Ómegát képezik Ábrám és Pál harminc évről — amelyet négyszáz év követ — szóló kettős prófeciájához képest, meg kell legyen a megfelelője a szövetségtörténet Ómegájában, amely a száznegyvennégyezer elpecsételésének története. Harmincéves időszakkal, amelyet egy másik, attól elkülönülő időszak követ, olyan módon kell beteljesednie, amely nem alkalmaz időmeghatározást, mégis betölti Ábrám alapvető, 430 éves prófeciáját. Jó volna, ha ezt az előző kijelentést ismét elolvasná, majd visszatérne ehhez a ponthoz, és folytatná az olvasást.

Jézus, József, Dávid és Ezékiel mind harminc évig készültek egy olyan munkára, amely Isten népének előképe volt az utolsó napokban. Ezékiel, a próféta; József, mint Krisztusnak, a papnak előképe; és Dávid, a király. Négy jelkép, de a Mennyei Főpapot ábrázoló jelképek közül az egyiknek van emberi és isteni képviselője. E négy tanú mind egyetért Ábrám harminc évével, amelyet egy prófétai időszak követett.

Az antikrisztus harminc évig készült elő, majd 1260 évre kapott hatalmat, mígnem 1798-ban elszenvedte első halálát. Ő a második halál jelképe, mert ismét meghal, amikor a kegyelmi idő lezárul. A második halál örök halál. Mi a feltámadott Megváltót szolgáljuk, mert Krisztus nem örökké halt meg, nem a második halált halt meg. Amikor a pápaság halálos sebe meggyógyul, a Jelenések könyve tizenharmadik fejezete azonosítja, hogy ismét uralkodni fog 42 hónapig, ami prófétai időszakot jelképez, időelem nélkül.

Amikor a vasárnaptörvény idején feltámad, az a sereg, amely munkájával szembeszáll, azokból áll, akik a Jelenések tizenegyben említett három és fél nap végén támadtak fel. Két feltámadt hatalom, amelyek közül mindkettő zászlójel: az egyik a hetednapi szombaté, a másik a napé — az egész világ viszonyítási pontjává válik, miközben az emberiség meghozza végső döntését élet és halál között.

A vasárnaptörvény idején az antikrisztus, aki egyben a fenevad is, a sárkány, önmaga (a fenevad) és a hamis próféta hármasságát fogja képviselni. Ez a három hatalom egyesülni fog Isten egyháza ellen, amelynek minden hegy fölé kell emeltetnie. Isten győzedelmes egyháza harminc évnyi előkészületben van, nem harminc szó szerinti évben, hanem egy meghatározott prófétai időszakban, amelyhez a harmincas szám kapcsolódik, és amely az 1844-ben adott rendelkezés után is prófeciaként érvényben maradt, azonosítva, hogy a prófétai idő alkalmazása többé nem volt érvényes. Könnyű belátni, hogy a harminc év a próféta, pap és király számára való előkészület

időszakát jelképezi, akik mint a győzedelmes egyház a dicsőség országát fogják képviselni. Ezékiel, Krisztus, József és Dávid négy tanúja Isten országának tekintélyét képviseli ugyanabban az időszakban, amelyben a pápaság és a hármass szövetség Armageddon felé vezeti a világot.

A diadalmas egyház az Egyesült Államokban a vasárnapi törvény idején felemeltetik, és az Ó- és Újszövetség bizonyágtétele szerint a szövetség népe, vagyis a száznegyvennégyezer, papok királyságává lesz.

Ti is mint élő kövek épültök fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek. 1Péter 2:5.

A papoknak harmincévesnek kellett lenniük, amikor megkezdtek szolgálatukat a templomban; így a vasárnapi törvény előtti időszakban létezik egy időtartam, amely alatt papság készítetik elő arra, hogy első zsengeként lengetett áldozatként szolgáljon. A papok, akik a száznegyvennégyezer, a Szövetség Követe által véghezvitt megtisztítási folyamatban lévitákként vannak bemutatva. Van egy prófétai időszak, amely a vasárnapi törvényhez vezet, s amelyben egy megtisztítási folyamat megszentelt szolgálatot készít elő a késői eső időszakra. Az előkészület a vasárnapi törvénytől ér véget, ezért a harminc időszaka a papok előkészítését jelképezi, s így megfelel a pap számára megkövetelt életkornak. Krisztus mint Főpap harmincéves korában kezdte meg szolgálatát, és mivel József Krisztust előképezi, ő is harmincéves korában kezdte meg szolgálatát. A hamis Krisztus előkészülete harminc évig tartott, így három tanúnk van arra, hogy egy harmincéves időszak a papság előkészítését jelképezi.

„A küszöbön álló nagy kérdés kiostálja azokat, akiket Isten nem rendelt el, és Ő tiszta, igaz, megszentelt szolgálatot fog bírni, amely felkészült a késői esőre.” Selected Messages, 3. könyv, 385.

White nővér közvetlenül tanítja, hogy valahányszor az egyház tiszta, a Próféataság Lelke tevékeny. Amikor a nagy kérdés kigyomlálja a konkolyt, megszentelt szolgálatotok lesz, amely Jézusból és Józsefből, a papból áll, aki egyszerre isteni és emberi; Jézusból és Ezékielből, a prófétából; Jézusból és Dávidból, a királyból. Akik egy harminc évvel jelképezett időszak során készülnek fel, azok a száznegyvennégyezer között lesznek, és prófétákként, papokként és királyokként vannak ábrázolva. Mindhárom ember Krisztus prófétai, papi és királyi munkájának bibliai jelképe, ezért a harmincas szám lehetővé teszi számunkra annak levezetését, hogy e három kategória mindegyikében, amelyeket olyan bibliai jelképek hoznak létre, akik harminc éven át készültek fel, amikor Krisztussal egyesülnek, az istenség és az emberség egyesülését ábrázolják. Így azok a papok, akik a jelképes harmincéves időszak alatt készülnek fel, az istenségnek az emberséggel egyesült zászlójaként vannak ábrázolva.

A végső pápai vérfürdő negyvenkét hónapja alatt Krisztus negyvenkét hónapon át jár az emberek között az Ő tanítványainak személyében. A szolgaság és elnyomás negyvenkét hónapja, amely szabadítással végződik, amint azt Ábrám kettős próféciájának 430 éve jelképezi. Ábrám négyszáz éve a Vörös-tengernél bekövetkező szabadítással ér véget, ami a kegyelmi idő lezárulásának klasszikus bibliai szemléltetése, a pápa jelképes negyvenkét hónapjának végén.

A negyvenkét hónap az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvényről az emberi kegyelemidő lezárultáig terjedő próbaidőt jelképezi. Ám e 42 hónap alatt, egy harmincéves felkészülési időszakot követően, Krisztus a maradék személyében erősíti meg a szövetséget. Az antikrisztus hamis papi ellenképe végső pusztulására jut, éppen ott, ahol Krisztus meghalt az ő vonalában, ami ugyanott van, ahol a fáraó, Egyiptom királya, meghalt az ő vonalában. A Kármel hegyén Baál prófétáit megölték, s ezáltal azonosítva a hamis próféta halálát a vasárnaptörvénynél. A vasárnaptörvénynél jelen van egy hamis próféta, aki azután megöletik, a sárkány, akit a fáraó jelképez, és a fenevad, akit a pápaság jelképez. Mindezek a vasárnaptörvénynél jelennek meg, Isten papjaival, királyaival és prófétáival való összeütközésben. Az egyház közvetlenül a vasárnaptörvény előtt megtisztul, és a próféta ajándéka helyreáll — éppen ott, ahol a hamis próféta meghal. Attól kezdve a küzdelem az igaz vagy hamis prófétai üzenet körül forog.

A jelképes harmincéves időszak egy olyan időszakot jelképez, amely megelőzi a vasárnaptörvényt. Ez az időszak a papok felkészülési ideje, mert Krisztus mindenben az ő példájuk, hiszen ők azok, akik követik a Bárányt. Ábrám próféciajának első harminc évén belül lépett életbe a szövetség, s ez azonosítja, hogy bármit is jelentsen a papok felkészülési ideje, az az időszak, amelyben az Úr megújítja szövetségét a száznegyvennégyezerrel, amint azt Ábrám alfa-története előképezi. Ez az időszak a papok felkészülési ideje, akik a vasárnaptörvény idején, harmincéves korban kezdik meg szolgálatukat, amikor a Szentlélekkel felkenetnek, miként Krisztus is megkeresztelkedésekor. Egy másik igazság, amely Ábrám alfa-történetéből levezethető, az, hogy bármit is jelentsen az az időszak, amely a vasárnaptörvényhez vezet, annak jelentőségteljesnek kell lennie, mert az ómega mindig hatalmasabb az alfánál. A vasárnaptörvény az ómega, amelyet 1844. október 22-e, a kereszt, az egyiptomi páska és így tovább jelképez.

A vasárnaptörvény a harmincéves időszak által jelképezett korszak végét képviseli. Ezt gyakorlatilag minden jelentős üdvösségtörténeti történet előre ábrázolta, és ez egyúttal annak a választott népnek a szövetségtörténetének a vége is, amely Ábrámmal kezdődött. Az időszak végére vonatkozó ilyen prófétai súlyú bizonyítékok fényében, valamint magának az időszaknak a komoly rendeltetésére tekintettel, mi lenne a kiindulópont?

Van egy harminc év által jelképezett prófétikus időszak, amely tanúk sokaságának bizonyosága alapján a vasárnaptörvénynél ér véget. Ezt követően egy olyan időszak következik, amelyet különböző számértékek jelképeznek, és e periódusok mindegyike a vasárnaptörvényt követő prófétikus történelem egy-egy vonalának bizonyosságát tárja elénk. Ezen időszakok közül némelyek az egyháztörténelem belső vonalát jelképezik, mások pedig a világ külső vonalát, amint Armageddon felé menetel.

Valószínűleg helyénvaló ezen a ponton emlékeztetnünk magunkat arra, hogy elvetjük bármely, az utolsó napokra vonatkozó idői prófécia olyan alkalmazását, amely bármiféle meghatározható dátumot jelölne, mindaddig, amíg a csapások végén ki nem hirdetik a nap és az óra. Dániel könyve tizenkettedik fejezetét fogom felhasználni annak szemléltetésére, hogy a prófétai időt többé nem alkalmazzuk. A tizenkettedik fejezetben három vers azonosít prófétai időt.

És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyó vizei fölött vala, amint felemelte jobbkezét és balkezét az égre, és megesküvék az örökké előre, hogy ideig, időkig és fél időig tart; és amikor bevégzi a szent nép erejének szétszóratását, mindezek beteljesednek. Dániel 12:7.

És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozat megszüntetetik, és felállítatik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz. Dániel 12:11.

Boldog, aki vár, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Dániel 12:12.

A milleriták helyesen értették mindegyikét e három versnek. Ez a három prófécia azon igazságok része, amelyek az alapokat képviselik. A millerita értelmezés azonban e versekre a nap-év elv alkalmazásán alapult. Mivel „az idő többé nem lesz”, e verseknek egy másik alkalmazással is kell bírniuk, mert valamennyi prófécia a késői eső időszakáról szól. E verseknek rendelkezniük kell egy, a késői esőre vonatkozó értelmezéssel, amely nem használ időt egy üzenet létrehozására, és nem mond ellent a versek millerita értelmezésének. A három vers közül a középső versre (a tizenegyedik versre) vonatkozó helyes millerita nézet az, hogy az kettős időszakot jelképez, amely egy harmincéves időszakkal kezdődik, amelyet 1260 év követ. A tizenegyedik vers azt a harmincéves időszakot azonosítja, amely megelőzi a vasárnaptörvényt, amint azt a pusztító utálatosság felállítása szemlélteti.

Dániel könyvének tizenkettedik fejezete Isten Igéjének az a része, amely feltárja Isten népe megtisztulási folyamatát, amely az utolsó napokban, a vég idején megy végbe, amikor Dániel könyvének egyik prófécija felnyitattik. A tizenegyedik versben olyan próféciát találunk, amelyet az úttörők helyesen úgy értettek, mint egy harmincéves időszakot, amely egy 1260 éves időszakhoz vezet. A tizenkettedik fejezetben a hetedik, a tizenegyedik és a tizenkettedik vers három prófécija mind le van pecsételve a vég idejéig. A vég idején e három prófécianak fel kell nyitattania, mert Isten Igéje soha nem vall kudarcot. Ugyanebben a fejezetben tárul elénk az emberi kegyelemidő lezárulásának a Biblia legvilágosabb ábrázolása, ezért a tizenkettedik fejezet bizonyosan és még konkrétabban az adventizmus végét azonosítja, mintsem az adventizmus kezdetét.

Dániel tizenkettedik fejezetében három prófécia pecsételtetett le éppen abban az igerészen, ahol a lepecsételés és a felpecsételés elsődleges prófétai meghatározását nyeri. E három prófécia a száznegyvennégyezer történetében pecsételtetik fel, mert az Alfa és az Ómega mindig egy dolog végét szemlélteti annak kezdetével együtt. Ami a tizenkettedik fejezet három prófétai időszakában felpecsételtetik, az Isten prófétai Igéjének végső felpecsételését jelképezi. Ez a felpecsételés a Jelenések első fejezetében tárul elénk, amikor Jézus Krisztus kijelentése felpecsételtetik, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt. Dániel tizenkettedik fejezetének tizenegyedik verse megfelel Ábrám és Pál kettős prófécia első ábrázolásának, amely egy harmincéves időszakkal kezdődött.

A Dániel tizenkettedik fejezetében található három prófécia olyan jelképes időszakokat jelöl, amelyek a vég idejének legutolsó szakaszában feltáratnak, és e feltárás Isten népének végső megtisztulásához vezet. E három prófécia közül az elsőt maga Krisztus adja, és amikor a próféciát előadja, a vizek felett áll, gyolcsba öltözve; ezzel egy 1260 évként ábrázolt prófétai időszak végét

azonosítja, és annak végét Isten népe ereje szétszórásának végéként határozza meg. Isten népe az utolsó napokban a száznegyvennégyezer, és ők szétszórattak.

Krisztus nemcsak a vizek felett állva válaszol egy kérdésre, hanem maga a kérdés is e szavakkal kezdődik: „Meddig?” A „Meddig?” prófétai szimbólum, amelyet Jézusnak szintén feltesznek, amikor Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében elhangzik a kérdés: „Meddig?”

És valaki így szólt a gyolcsba öltözött férfihoz, aki a folyó vizei fölött volt: Meddig tart még e csodálatos dolgok vége?

És hallottam a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyó vizei fölött volt, amint jobb kezét és bal kezét az égre emelte, és megesküdött az örökké előre, hogy ideje, idők és fél idő lesz; és amikor bevégzi a szent nép erejének szétszórását, mindezek beteljesednek. Dániel 12:6, 7.

A Jézushoz intézett kérdés, akit a Hiddekel folyóról szóló látomásban gyolcsba öltözött férfiként ábrázol a kijelentés, ez: „Meddig tart még e csodálatos dolgok végeig?”, az Ulai folyóról szóló látomásban pedig Jézust, akit Palmoniként (ama bizonyos szentként) jelképez a látomás, így kérdezik: „Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tapodtassék?”

White nővér kijelenti, hogy azok a látomások, amelyeket Dániel a Sineár nagy folyóinak partján kapott, most vannak beteljesedésük folyamatában, és mindkét folyami látomással összefüggésben Jézushoz intézik a prófétai „kérdést”, amelynek „válasza” mindig a vasárnapi törvény. Mindazonáltal mindkét válasz a prófétai idő összefüggésében jelenik meg, amely 1844-ben ért véget. Az úttörők helyesen azonosították a nyolcadik fejezet kérdésére és az Ulai folyó látomására adott választ, és megértették, hogy 1798 volt az az idő, amikor Isten népe hatalmának szétszórása véget ért. Ám 1844 után, amikor Isten prófétai Igéjének „időalkalmazása” véget ért, a prófétai kérdés: „Meddig?” újra megfogalmazza az úttörői értelmezést ekképpen: „kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután a szenthely megtisztítatik” az elközelgő vasárnapi törvéynél; és Dániel utolsó látomásában „minden” „csoda” beteljesedik, amikor a szent nép három és fél jelképes napig tartó szétszórása véget ér.

Dániel utolsó három fejezetének Hiddekel-folyó menti látomását és a hetedik–kilencedik fejezetek Ulai-folyó menti látomását White testvér „Sineár nagy folyóiként” azonosítja. Valamennyi történelmi és bibliai tudós egyetért abban, hogy Sineárhoz csupán két folyó kapcsolódik, és ezek mindkettő nagy folyó: a Tigris (Hiddekel) és az Eufrátesz. Az Ulai-folyó nem Sineár Eufrátesze; hanem Perzsiában található, nem pedig Sineárban. Az adventizmus alapját és központi oszlopát magában foglaló látomásban szereplő Ulai-folyó nem Sineárban helyezkedik el, mégis a prófétanő az Ulait az Eufráteszként, Sineár egyik nagy folyójaként azonosítja.

A Hiddekel-látomás a sárkány, a fenevad és a hamis próféta külső történelmét tárja elénk, amint a világot Armageddon felé vezetik; az Ulai-látomás pedig Krisztus azon munkáját ábrázolja, amelyben istenségét az ember emberségével egyesíti. Prófétai értelemben az ihlet az Ulai folyót az Eufrátesz folyó melletti második tanúként használja annak azonosítására, hogy Krisztus azt a munkát végzi, amelyben istenségét az emberséggel egyesíti.

Az Eufrátesz és a Tigris egyaránt Édenben eredtek, és végighúzódnak a szövetségtörténet egészén. Amikor 1844. október 22-én az adventizmus központi oszlopába torkollnak, az Eufrátesz az ember alkotta Ulai-csatornával egyesül, hogy az istenség és az emberség egyesülését jelképezze, amely azokban valósul meg a hit gyakorlása által, akiket a száznegyvennégyezer jelképez. Az Ulai Isten prófétai Igéjének tekintélyére vonatkozó próbát jelképez, mert Ellen White tekintélyét — aki a perzsa Ulai folyót Sineár egyik nagy folyójaként azonosítja — szembeállítja a világ szakértőivel.

Az Ulai folyó jelképe az ember szava és Isten Igéje fölötti próbatételt ábrázolja. Vajon az embereknek van igazuk, vagy a White testvérnő által közreadott szavak helyesek? Az Ulai folyó egyetlen perzsi folyót jelképez, vagy pedig egy prófétai folyót, amely az Édenből eredő vizekből és az emberektől származó vizekből elegyedik?

Sokféle megoldás kínálkozhat erre az általam felvetett dilemmára, de felvázolok néhány gondolatot, hogy lássák az álláspontomat. Vajon a világi történészek és teológusok helyesen látják, és White testvérnő téved? Senki sem vitatja, hogy a „Sinár nagy folyói” a Tigris és az Eufrátesz. Amikor tehát White testvérnő a Perzsiában lévő Ulaj folyót Sinár egyik nagy folyójaként azonosítja, vajon hamis próféta? Vagy inkább igaz próféta, aki hibát követett el? Hány hibát követhet el egy igaz próféta, mielőtt átlépi a határt és hamis prófétává válik? Vagy a történészek tévednek? Vagy valójában neki van igazja? Vagy a történészeknek és White testvérnőnek egyaránt igazuk van? Azért vetettem fel ezt a dilemmát, hogy a dilemma magyarázatát további szempontként felhasználjam a gyorsba öltözött férfival kapcsolatban, aki a folyó fölött áll, és akit mind a Hiddekel, mind az Ulaj folyó látomásában ezzel a kérdéssel szólítanak meg: „Meddig?”

Dániel nyolcadik fejezetében Dániel Súsánban, Perzsiában van, és Súsán az Ulai folyó mellett fekszik, amely a mezőgazdaság miatt magában foglalja a természetes folyót, valamint mesterséges vízvezetékek egész rendszerét is. Ahogy az Ulai további mintegy százötven mérföldet folyik lefelé, összekapcsolódik a Tigris és az Eufrátesz folyók összefolyásával. A Tigris és az Eufrátesz, amelyek Édenben eredtek, végül egyesülnek, és amikor összefolynak, a Perzsiából érkező Ulai folyó ugyanazon a ponton csatlakozik. Amikor az Ulai folyó találkozik a Tigris mocsárrendszerével a Tigris és az Eufrátesz összefolyásánál, az Ulai annak a víznek a részévé válik, amely Sineár nagy folyóit alkotja. A történészeknek igazuk van, és ugyanígy White testvérnőnek is.

Amikor White testvér a nyolcadik fejezetben az Ulai látomását azonosítja, egy olyan folyót jelöl meg, amely ember alkotta vízvezeték-rendszeréről ismert, s amely összeköti a Tigris és az Eufrátesz folyókat, amelyek két, egyenként 2520 éves időszakot jelképeznek, s amelyek 1798-ban, illetve 1844-ben zárultak le.

A Tigris ősi neve Hiddekel, és az Eufráteszhez viszonyítva mindkét folyó prófétikusan konkrétan úgy van elhelyezve, mint amelyek Asszíriával és Babilonnal állnak kapcsolatban; ezeket egyúttal úgy is azonosítja az Írás, mint két oroszlánt, amelyeknek Isten juhait kellett megfenyíteniük. E két pusztító hatalom előképei voltak a pogány Róma és a pápai Róma két pusztító hatalmának, amelyek egy férfi és egy asszony, vagyis egy egyház és egy állam jelképei. A pogány Róma a férfi volt, amely az államférfiúságot képviselte, a pápai Róma pedig az egyházi hatalmaskodás

tisztátalan asszonya. Asszíria volt a férfi, Babilon pedig az asszony prófétai kapcsolatukban, s így a Tigris a férfit, az Eufrátesz pedig az asszonyt jelöli.

A Tigris folyó az államvezetés folyója, amely 1798-ig ért, az Eufrátesz pedig az egyházpolitika folyója, amely 1844-ig ért. Az Eufrátesznek 1844-ig kellett elérnie, mert az 1844-es üzenet Babilonról szólt (az Eufráteszről), amely 1844-ben ismét elesett. Amikor az Eufrátesz 1844-ben vízesést hozott létre, az Ulai folyó, amely szintén mint az emberi cselekedetek jelképe csatlakozott az összefolyáshoz, egyesült a másik folyó vizével. Az államvezetés folyóját 1798-ban duzzasztották el, amikor a pápai hatalomtól elvették a polgári hatalmat. Ugyanabban az évben az Egyesült Államok mint a földből feljövő fenevad és a bibliai prófécia hatodik királysága kezd uralkodni. A Tigris folyót 1798-ban duzzasztották el, pontosan ott, ahol az állam végül arra fogja kényszeríteni az egész világot, hogy lerombolja a gátat, amely most visszatartja a pápai üldözés áradatát, amely mint elsőprő ár készül végigsöpörni a világon. Az a fal, vagy gát, az egyház és az állam szétválasztásának fala.

1844-ben mind az Eufrátesz, mind az Ulai azonosítja 1844 üzenetét mint Babilon bukását, és egyúttal mint azt a művet is, amelyet Krisztus 1844-ben kezdett meg, amikor a szövetség Követeként megtisztította Babilon vizeit és az emberi cselekedeteket egy népből, amelynek be kellett lépnie az Ő szentélyébe — egy népből, amelynek meg kellett tisztulnia, mielőtt belépett volna a Szentek Szentjébe. E nép végső megtisztítása azzal az esővel ment végbe, amely az Éjféli Kiáltás üzenete alatt áradt ki, és az Éjféli Kiáltás üzenetének e záporcseppjei a Tigris vizeiből desztillálódtak, miként a milleriták a pápai Rómát és 1798-at azonosították, valamint miként Babilon bukását azonosították, és az üzenet által megtisztultak a bezárt ajtó előtt; vagy mondhatnánk úgy is: megtisztultak az eső által, amely az Ulai, a Tigris és az Eufrátesz folyók lepárolt vizeiből származott, miközben Dániel 8:14 üzenetét hirdették, és betöltötték az Éjféli Kiáltás üzenetét az engesztelés előképi napjának megnyílása előtt.

Amikor Krisztus a Dániel 12. fejezetének hetedik versében a Hiddekel vizein áll, a Tigris vizein áll, az államvezetés vizein abban a látomásban, amely az emberi államvezetés végső mozdulatait vázolja fel, amelyek a kegyelemidő lezárulásához vezetnek. Ott áll, válaszolva az előző vers kérdésére, miként az Ulai folyóról szóló látomásban is a gyorsba öltözött férfi, aki ott Palmoni, a Csodálatos Számláló, választ ad az előző vers kérdésére. Mindkét esetben a párbeszéd mennyei párbeszéd az angyalok és Krisztus között, és mindkét esetben a kérdés ez: „Meddig?”

A válasz 2300 napra szól; a nyolcadik és a tizenkettedik fejezetben pedig ez áll: „egy időre, időkre és fél időre”. A választ 2300 évként és 1260 évként értjük, ám 1844-ben Isten tilalmat helyezett az idő alkalmazására a prófétai üzeneten belül, mert idő többé nem lesz. Mi Palmoni, a gyorsba öltözött férfi válasza az Ő végső nemzedéke számára? A „Meddig?” kérdésre számos tanúbizonyság mutatott rá úgy, hogy a vasárnaptörvényt azonosítsa a kérdésre adott válaszként; tehát a szentély a vasárnaptörvénynél tisztíttatik meg, és „mindeme csodák” a vasárnaptörvénynél fejeződnek be? Melyek azok a „csodák”, amelyek a vasárnaptörvénynél befejeződnek, és mikor kezdődtek azok a „csodák”?

Ekkor én, Dániel, odanéztem, és íme, ott állt még kettő: egyik a folyó partjának innenső oldalán, a másik pedig a folyó partjának túlsó oldalán. És az egyik ezt mondta a gyolcsba öltözött férfiúnak, aki a folyó vizei fölött volt: Meddig tart még e csodálatos dolgok vége?

És hallám a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyó vizei fölött volt, amint felemelte jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküdt az örökkön-örökké előre, hogy egy ideig, időkig és fél ideig tart; és amikor véghezviszi a szent nép hatalmának szétszórását, mindezek beteljesednek.
Dániel 12:5–7.

A „Meddig?” jelképes kérdése a vasárnaptörvényt jelöli, és az angyal nem azt kérdezte, mikor lesz a vasárnaptörvény, hanem azt, mikor lesz vége a csodáknak. A „csodák” a vasárnaptörvénynél érnek véget, tehát mik azok a csodák, amelyek a vasárnaptörvényhez vezetnek? Vagy pontosabban: mik azok a „csodák”, amelyeket a Hiddekel mellett adott látomás ábrázol, a tíztől a tizenkettedik fejezetig? Ha meg tudjuk határozni, mik a „csodák”, akkor talán azt is megtalálhatjuk, mikor kezdődnek a „csodák”. A tizedik fejezetben Gábiel kifejezetten megjelöli, mi volt a célja a Dániellel való érintkezésében a látomás során.

Most azért jöttem, hogy megértessem veled, mi fog történni népeddel az utolsó napokban; mert a látomás még sok napra szól. Dániel 10:14.

Gábiel azért jött, hogy Isten népével megértse, mi fog velük történni az utolsó napokban. Azt feltételezni, hogy a Dániel tizenkettedik fejezetében levő próféciaikat a milleriták helyesen értették meg, de ezt az elismerést arra használni, hogy tagadjuk e fejezetnek az utolsó napokra való alkalmazását — annyi, mint megghiúsítani Gábiel kinyilvánított célját. Attól kezdve, hogy Gábiel a prófétai elbeszélést a tizenegyedik fejezet első versében megkezdi, egészen a tizenkettedik fejezet harmadik verséig, az ábrázolt történelem annak külső prófétai részleteit mutatja be, miként vezeti a sárkány, a fenevad és a hamis próféta a világot Armageddonhoz. A fejezeten belül vannak olyan szakaszok, amelyek Isten népének üldöztetését írják le, de a tizenegyedik fejezet története elsődlegesen külső kinyilatkoztatás. Ez azt jelenti, hogy a tizedik és a tizenkettedik fejezet egy alfát és egy ómegát képvisel Dániel végső látomásán belül, mert a tizenegyedik fejezettel ellentétben mindkettő olyan belső üzenetet ír le, amely a száznegyvennégyezer elpecsételését azonosítja. A középső fejezet az emberiség lázadása, amint azt az északi király, Róma pápája képviseli, az alfa, a tizedik fejezet pedig az ómega, a tizenkettedik fejezettel együtt, az utolsó napokban élő száznegyvennégyezer belső tapasztalatát azonosítja. Mindhárom fejezet a kegyelmi idő lezárulásához vezet; az alfa fejezet az istenfélelemmel kezdődik, amely az imádók két osztályát elválasztja, és a fejezet végére Dániel az erő megkettőződését kapja, ily módon azonosítva az első és a második angyal üzenetét. A tizenkettedik fejezet az ómega fejezet, és a harmadik angyal ítéleti üzenetét azonosítja.

A tizenegyedik fejezet részletezi az emberiség lázadását Jeruzsálem pusztulásától a kegyelemidő lezárultáig, amely Ellen White szerint a világ végén bekövetkező kegyelemidő-lezárás szemléltetése. Dániel 11 Jeruzsálem pusztulásánál kezdődik, mert Dániel azok közé tartozott, akiket Jeruzsálem háromszoros pusztulása során Babilonba hurcoltak; ez a pusztulás előképe volt ugyanannak a városnak Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásának, majd ismét az utolsó napokban, amikor azt a világ jelképezi.

Jeruzsálemnek két szó szerinti pusztulása történt, amelyek ugyanazon a napon következtek be, hatszázhatvanöt év különbséggel. Ez a két pusztulás annak a városnak a pusztulása volt, ahol a frigyládának kellett volna lennie. Siló ugyanazokkal a prófétai jellemzőkkel bírt, és annak a városnak első pusztulását jelképezi, ahol Isten jelenléte volt, vagy ahol lennie kellett volna. Amikor White testvérő Jeruzsálem pusztulását az utolsó napok pusztulásának jelképeként alkalmazza, Krisztusnak Jeruzsálem pusztulásáról szóló beszédére utal.

Siló, Jeruzsálem Nebukadneccár alatti pusztulása és Titus alatti pusztulása három tanúja az utolsó napoknak, amint azt Isten városának pusztulása jelképezi. Siló az első angyal üzenete, amely arra tanít, hogy féljük Istent — amit Éli nem tett meg —, és adjunk neki dicsőséget — amit Éli nem tett meg —, mert eljött ítéletének órája. A második angyal üzenetében találjuk a megkettőződést, amelyet Nebukadneccár és Titus jelképez. Jeruzsálem harmadik pusztulása az utolsó napokban a kegyelemidő lezárulásakor következik be, ami az ítélet lezárulása.

A tizenegyedik fejezet a három angyal üzenetének külső története. A tizedik fejezet elkülönülésről szóló látomása, valamint a három megerősítő érintés közé ékelődik, amely Dániel látomásának huszonkettedik napján történik. Ez azt jelenti, hogy a tizenkettedik fejezet szintén annak a belső történetéről szól majd, ami Isten népét az utolsó napokban éri. Azt is jelenti, hogy a tizenkettedik fejezetben lévő világosság huszonkétszer ragyogóbb, mint a tizedik fejezetben lévő világosság.

Az Ulai folyó melletti látomásban Krisztustól ugyancsak megkérdezték: „Meddig?” A tizenharmadik versben szereplő kérdést megelőző tizenkét vers külső prófétai történelmet azonosított, amely a bibliai prófécia hatalmaira vonatkozó fontos részleteket jelképezett. E tizenkét vers egyszerűen csak megismételte és kibővítette a hetedik fejezetben ábrázolt történelmet. Az e versekben előadott prófétai történelem a tizenegyedik fejezetben ismétlődik meg és bővül ki, a médek és a perzsák idejétől kezdődően. A nyolcadik fejezet utolsó fele és a teljes kilencedik fejezet Isten végidei népének ábrázolása Dániel próféta által. Az Ulai folyó melletti látomásban található prófétai történelem három fejezeten át, együtt Isten népének e fejezetekben megjelenő ábrázolásával Dánielnek Gábríellel való érintkezése által, a tizediktől a tizenkettedik fejezetig terjedő részek alfája és ómegája.

Mivel a Hiddekel az ómega, az Ulai pedig az alfa, ezért a tizenkettedik fejezetben felnyitott világosság által jelképezett hatalom, amikor elérkezik a vég ideje, huszonkétszer fényesebb annál a látomásnál, amely az adventizmus központi oszlopa és alapja. Mivel ez így van, Dániel utolsó látomásának világossága közvetlenül úgy azonosítható, mint az utolsó napokban Isten népéhez kapcsolódó világosság. Amikor az angyal megkérdezi a gyorsba öltözött férfitől: „Meddig?” e csodák végéig, a csodák azok, akik fénylenek, mint a csillagok örökkön-örökké, miközben Ábrám szövetségi története visszahangozza a parancsot, hogy Ábrám tekintsen a csillagokra. A csodák Dániel tizenkettedik fejezetében az emberi lények átváltozása a száznegyvennégyezer zászlajává.

Egy korábbi pontban megállapítottuk, hogy Dániel tizenkettedik fejezetének tizenegyedik verse egy olyan prófétai időszakot jelöl meg, amely két időtartamból áll, s ezek közül az első harminc év. Annak érdekében, hogy a megfelelő hangsúlyt a tizenegyedik versre helyezzem, a hetedik vershez fordultam, hogy bemutassam Krisztus közvetlen részvételét azokban a csodálatos dolgokban,

amelyeket népe között visz véghez az utolsó napokban.

Visszatérve a tizenegyedik vershez, emlékeztetni kívánlak benneteket arra, hogy a tizenkettedik fejezetet Gábiel közvetlenül „az utolsó napoknak” nevezi. A száznegyvennégyezer napjaiban, azokban a napokban, amikor megpecsételtetnek és szövetségre lépnek Istennel, Dániel könyve szerint lesz egy feltáratlanból feltárt üzenet, amely hatalmas kiáltássá duzzad. Ezt az üzenetet a tizenkettedik fejezet három különálló prófétai időszak által ábrázolja, amelyeket a milleriták már meghatároztak, s amelyeket ezt követően a Prófétaság Lelke is megerősített. E három időszak nem az időt jelképezi, mert ugyanaz az angyal, aki a tizenkettedik fejezetben mindkét kezét az ég felé emeli, a Jelenések tizedik fejezetében egyik kezét emelte az ég felé, és megesküdött, hogy idő többé nem lesz. Az 1844-ben elhangzott kijelentés azt jelenti, hogy a Dániel tizenkettedik fejezetében szereplő három prófétai időszak jelképes időszakok, amelyek nem arra valók, hogy időt jelképezzenek.

Ezért amikor a Dániel tizenkettedik fejezetében szereplő középső, jelképes prófétai időszak kettős időszak, amely harminc évvel kezdődik, éppen abban a fejezetben, amelyben Mihály felkél, akkor tudhatod, hogy a harminc évvel kezdődő kettős időszak Ábrám alfaprófeciájának tökéletes beteljesedése. Az időprófécia ómegája, amely a szövetségi történelmet a választott nép szempontjából kezdi meg, ugyanabban a fejezetben jut el tökéletes beteljesedésére, amely Dániel bizonyágtételének csúcspontja arról, mi fogja érni Isten népét az utolsó napokban.

A vég idején Dániel könyve feltáratik, és az így létrejövő világosság pecsételi el Isten népét. A vég idején Dániel könyve feltáratik, és az így létrejövő világosságot Dániel utolsó fejezetében három prófétai időszak szemlélteti. Ez a fejezet az omega annak a három fejezetnek, amelyek a Hiddekel-látomást alkotják, a Hiddekel-látomás pedig az omega ahhoz a három fejezethez képest, amelyek Dániel folyókról szóló látomásainak alfáját képviselik. A folyók, amelyek Édenben kezdődtek, végül Dánielhez jutottak el, majd Isten prófétai Igéje elvezette őket az első és második angyal Millerita mozgalmához, amely a három angyal két mozgalmának alfa mozgalma. A tizenegyedik vers 1290 éve omega Ábrahám és Pál 430 éves prófeciájához képest.

Mielőtt továbblépnénk Dániel tizenkettedik fejezetében és annak kapcsolatában Ábrám prófeciájával, jó emlékeznünk arra, ki volt Pál. Pál nemcsak a pogányok apostola volt, hanem ugyanilyen fontos módon Isten prófétai Igéje által tárta elő üzenetét. Ennél is fontosabb azonban az, hogy Pál diszpenzációs próféta volt. A diszpenzációs próféta olyan próféta, akit Isten azért támaszt fel, hogy egyik diszpenzációból a másikba vezesse Isten népét, mint Mózes, az oltári istentisztelettől a szentélyi istentiszteletig; Keresztelő János, a földi szentélytől a Mennyei Szentélyig. Pál messze többet jegyzett fel a szó szerinti dolgok lelki dolgokra való alkalmazásának szabályairól és azok magyarázatáról, mint a Biblia összes többi szerzője együttvéve! Azért támasztatott fel, hogy megmagyarázza a szó szerintitől a lelkig való átmenetet Isten szövetséges népének összefüggésében.

Pál jelenti az összekötő kapcsot Ábrahám választott népének szövetségi ígéretei között, akkor, amikor az a választott nép a szó szerinti állapotból a lelki állapotba ment át. Ha nem szilárdult meg benned annak a szerepnek a megértése, hogy ki volt Pál a szövetségstörténetben, akkor talán nem

látod, mennyire istenileg helyénvaló az, hogy Isten szövetségi népének első alkalommal adott próféciaja kettős időprófécia, amely egy 30 éves időszakkal kezdődik. Az egyik prófécia, amelyet a választott nép atyja állított fel; és amikor átmennek a lelki választott néppé, egy korszakos próféta támadt, hogy azonosítsa és megmagyarázza ezt az átmenetet, és hogy Ábrám időpróféciáját is megerősítse egy második tanúbizonysággal az Újszövetségből, összhangban az első tanúbizonysággal az Ószövetségből. Ábrám a kezdetnél, majd Pál a végén előképezik az utolsó napok 1290-ének jelentőségét.

A következő cikkben folytatjuk.

„Zakariásnak Józsuáról és az Angyalról szóló látomása sajátos erővel alkalmazható Isten népének tapasztalatára az engesztelés nagy napjának záró jeleneteiben. A maradék egyház akkor nagy megpróbáltatásba és nyomorúságba jut. Azok, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, megérzik a sárkány és seregei haragját. Sátán a világot alattvalóinak tekinti; uralma alá vont még sok magát kereszténynek vallót is. Ám itt van egy kis sereg, amely ellenáll az ő felsőbbségének. Ha eltörölhetné őket a föld színéről, diadala teljes volna. Miként a pogány nemzeteket Izrael elpusztítására indította, úgy a közeljövőben felingerli majd a föld gonosz hatalmait, hogy pusztítsák el Isten népét. Az emberektől meg fogják követelni, hogy engedelmeskedjenek emberi rendeleteknek az isteni törvény megsértésével.”

Akik hűségesek Istenhez, azokat fenyegetni, feljelenteni és üldözötté nyilvánítani fogják. „Kiszolgáltatok pedig szülők, testvérek, rokonok és barátok által is”, sőt mindhalálig. Lukács 21:16. Egyetlen reménységük Isten irgalmában van; egyetlen védelmük az imádság lesz. Amint Józsué könyörgött az Angyal előtt, úgy fog a maradék egyház is, megtört szívvel és rendíthetetlen hittel, bocsánatért és szabadításért esedezni Jézus által, aki az ő Közbenjárójuk. Teljesen tudatában vannak életük bűnösségének, látják gyengeségüket és méltatlanságukat; és készek a kétségbeesésre.

„A kísértő ott áll mellettük, hogy vádolja őket, miként ott állt, hogy ellenálljon Józsuénak. Rámutat szennyes ruháikra, fogyatékos jellemükre. Elő tárja gyengeségüket és balgaságukat, hálátlanságuk bűneit, Krisztushoz való hasonlatlanságukat, amely gyalázatot hozott Megváltójukra. Arra törekszik, hogy megfélemlítse őket azzal a gondolattal, hogy esetük reménytelen, hogy beszennyezettségük foltja soha nem mosatik le. Reméli, hogy ily módon megsemmisítheti hitüket, hogy engednek kísértéseinek, és elfordulnak Isten iránti hűségüktől.”

„Sátán pontos ismerettel bír azokról a bűnökről, amelyek elkövetésére Isten népét megkísértette, és ellenük szorgalmazza vádjait, kijelentve, hogy bűneik által elvesztették az isteni oltalmat, és azt állítva, hogy joga van elpusztítani őket. Úgy nyilatkozik róluk, hogy éppoly méltók, mint ő maga, arra, hogy kizárassanak Isten kegyéből. „Ezek” — mondja — „volnának azok az emberek, akik az én helyemet foglalják el a mennyben, valamint azoknak az angyaloknak a helyét, akik velem egyesültek? Azt vallják, hogy engedelmeskednek Isten törvényének; de megtartották-e annak előírásait? Nem voltak-e inkább önmaguk szeretői, mint Isten szeretői? Nem helyezték-e saját érdekeiket az Ő szolgálata fölé? Nem szerették-e e világ dolgait? Nézzétek azokat a bűnöket, amelyek életüket jellemezték. Íme önzésük, rosszsindulatuk, egymás iránti gyűlöletük. Vajon Isten száműzne engem és angyalaimat az Ő jelenlétéből, és mégis megjutalmazná azokat, akik ugyanazon bűnökben vétkesek voltak? Ezt

igazságosságod szerint nem teheted meg, ó Uram. Az igazságosság megköveteli, hogy ítélet mondassék ki ellenük.”

„Ám bár Krisztus követői vétkeztek, nem adták át magukat a sátáni erők uralmának. Megbánták bűneiket, és alázattal és töredelmes szívvel keresték az Urat, és az isteni Szószóló az ő érdekükben könyörög. Ő, akit hálátlanságukkal a leginkább megbántottak, aki ismeri bűnüket és bűnbánatukat is, kijelenti: „Dorgáljon meg téged az Úr, ó, Sátán. Életemet adtam ezekért a lelkekért. Tenyerembe vannak vésve. Lehetnek jellembeli fogyatkozásaik; kudarcot vallhattak igyekezetükben; de megbánták bűneiket, én pedig megbocsátottam nekik és elfogadtam őket.””

Sátán támadásai hevesek, csalárdságai kifinomultak; de az Úr szeme az Ő népén van. Nyomorúságuk nagy, a kemence lángjai úgy tűnnek, mintha mindjárt megemésztenék őket; de Jézus előhossa őket mint tűzben megpróbált aranyat. Földiességük eltávolíttatik, hogy általuk Krisztus képe tökéletesen kijelentessék.

„Időnként úgy tűnhet, mintha az Úr megfeledkezett volna egyháza veszedelmeiről és arról a sérelemről, amelyet ellenségei okoztak neki. De Isten nem feledkezett meg. E világon semmi sem olyan kedves Isten szívének, mint az Ő egyháza. Nem az az akarata, hogy világi számítás megrontsa annak bizonyágtételét. Nem hagyja népét, hogy a Sátán kísértései legyőzzék. Megbünteti azokat, akik hamis színben tüntetik fel Őt, de kegyelmes lesz mindazokhoz, akik őszintén megbánják bűneiket. Azoknak pedig, akik Hozzá kiáltanak erőért a keresztyén jellem kifejlődése érdekében, minden szükséges segítséget megad.”

„A vég idején Isten népe sóhajtozni és kiáltani fog a földön elkövetett utálatosságok miatt. Könnyek között figyelmeztetik majd a gonoszokat arra a veszélyre, amelybe az isteni törvény lábbal tiprásával sodorják magukat, és kimondhatatlan szomorúsággal megalázzák magukat az Úr előtt bűnbánatban. A gonoszok gúnyt űznek majd szomorúságukból, és csúfot űznek komoly intéseikből. De Isten népének gyötrelme és megalázkodása félreérthetetlen bizonyítéka annak, hogy visszanyerik a bűn következtében elveszített erőt és jellembeli nemességet. Mivel közelebb vonódnak Krisztushoz, mivel tekintetük az Ő tökéletes tisztaságára szegeződik, azért ismerik fel oly világosan a bűn mérhetetlen bűnösségét. A szelídség és az alázat a siker és a győzelem feltételei. A dicsőség koronája vár azokra, akik meghajolnak a kereszt tövében.

Isten hűséges, imádkozó népe úgyszólván Ővele együtt van elzárva. Ők maguk sem tudják, milyen biztos oltalom veszi körül őket. A Sátán által ösztökélt e világ urai pusztulásukra törnek; de ha Isten gyermekeinek szeme megnyílhatna, miként megnyílt Elizeus szolgájának szeme Dótánban, meglátnák az Isten angyalait, amint körülöttük táboroznak, és féken tartják a sötétség seregeit.

Amint Isten népe megalázza lelkét Őelőtte, szívbeli tisztaságért könyörögve, elhangzik a parancs: „Vegyétek le róla a szennyes ruhákat”, és felhangzanak a bátorító szavak: „Lásd, levettem rólad a te hamisságodat, és ünnepi öltözetbe öltöztetlek téged.” Zakariás 3:4. Krisztus igazságának szeplőtelen ruhája adatik Isten megpróbált, megkísértett, hűséges gyermekeire. A megvetett maradék dicsőséges öltözetbe öltözik, hogy soha többé be ne szennyezze őket a világ romlottsága. Nevük megmarad a Bárány életkönyvében, bejegyezve minden korszak

hűségesei közé. Ellenálltak a csaló fondorlatainak; a sárkány ordítása nem tántorította el őket hűségüktől. Most már örökre biztonságban vannak a kísértő cselvetéseitől. Bűneik a bűn szerzőjére háríttatnak. „Tiszta süveg” kerül fejükre.

„Miközben Sátán sürgette vádjait, szent angyalok, láthatatlanul, ide-oda jártak, és a hűségesekre helyezték az élő Isten pecsétjét. Ők azok, akik a Báránnal együtt a Sion hegyén állnak, homlokukra írva az Atya neve. Ők éneklik az új éneket a trón előtt, azt az éneket, amelyet senki sem tanulhat meg, csak az a száznegyvennégyezer, akik megváltattak a földről. „Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül, zsengeül Istennek és a Báránynak. És szájukban nem találtatott álnokság: mert feddhetetlenek az Isten trónja előtt.” Jelenések 14:4, 5.

„Most jutott el teljes beteljesedésére az Angyal szava: »Halld meg most, Józsué főpap, te és társaid, akik előtted ülnek; mert csodálatra méltó férfiak ők; mert íme, előhozom az én szolgálmat, a Csemetét.« Zakariás 3:8. Krisztus kijelentetik mint népe Megváltója és Szabadítója. Most valóban a maradék »csodálatra méltó férfiak«, mivel zarándoklásuk könnyei és megaláztatása átadják helyüket az örömnél és a tisztességnek Isten és a Bárány jelenlétében. »Ama napon ékes és dicsőséges lesz az Úrnak Csemetéje, és a föld gyümölcse nagyszerű és szép Izráel megszabadultjai számára. És lésszen, hogy aki megmarad Sionban, és megmarad Jeruzsálemben, szentnek mondatik, mindenki, aki fel van írva az élők közé Jeruzsálemben.« Ésaías 4:2, 3.” Próféták és királyok, 587–592.